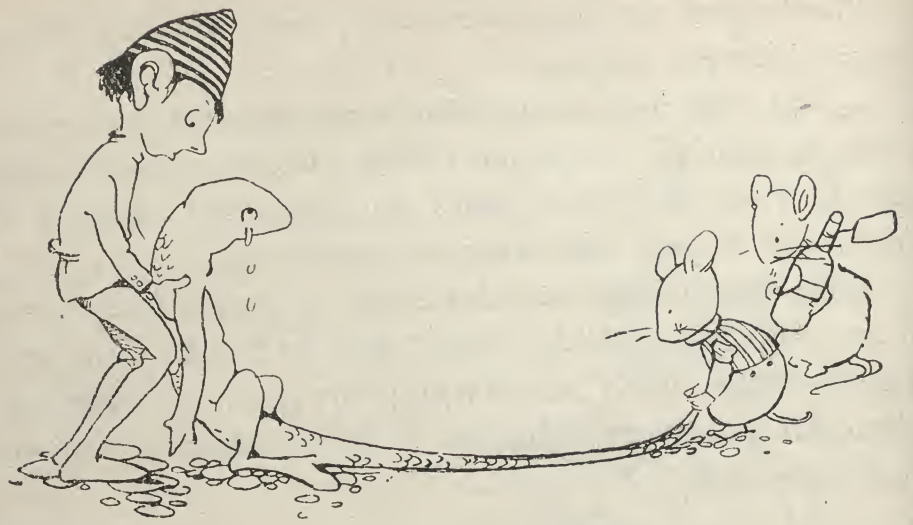

CAPITOLUL IV

IEPURELE TRIMITE O FLOARE

Dar nu era șoarecele, ci iepurele alb. Se întorcea tropăind încetișor și privind îngrijorat în jurul lui, ca și cum ar fi pierdut ceva. Alice îl auzi mormăind ca pentru sine:

— Ducesa! Ah, ducesa! Vai de bietele mele lăbuțe! Vai de blana și de mustățile mele! Cu siguranță că mă va condamna la moarte! Unde le-am pierdut oare?

Alice ghici că era vorba de evantai și de mănușile cele albe de piele de căprioară și, bună cum era, se și apucă să caute, dar nu le găsi nicăieri. Totul părea să se fi schimbat de cînd înotase ea în baltă, iar sala cu măsuța de sticlă și cu ușa cea mică se făcuseră nevăzute.

Iepurele o zări pe Alice pe cînd căuta și strigă supărat:

— Ce faci aci, Mariana? Fugi repede acasă și adu-mi o pereche de mănuși și un evantai! Șterge-o!

Alice se sperie atît de tare, încît o și luă la picior în direcția în care arăta iepurele cu degetul, fără să încerce măcar să-i lămurească greșeala pe care o făcea luînd-o drept Mariana.

„Crede că sînt jupîneasa lui, își spuse fetița, în timp ce fugea cît o țineau picioarele. Ce-o să se mire cînd va descoperi cine sînt! Dar mai bine să-i aduc mănușile și evantaiul — firește, dacă le voi putea găsi!“

Pe cînd gîndea astfel, Alice ajunse în fața unei căscioare drăguțe. Pe ușă văzu o placă de alamă pe care era gravat numele IEPURE A. Intră fără să mai bată și urcă repede scara, de teamă să nu întîlnească pe adevărata Mariana, care poate că ar fi dat-o afară înainte de-a apuca să găsească evantaiul și mănușile.

— Ce caraghios să faci drumuri pentru un iepure! Te gîndești că și Dina mă va pune să-i fac servicii!